

MARKÓ BÉLA

Üres

*Isztambul, Topkapi palota, 1459–1465,
épült II. Mehmed szultán idején*

Ha egy halottat közszemlére tesznek,
s megérintik hideg kezét titokban,
csak versenyeznek, hogy ki érti jobban,
vagy érzi legalább, mivégre lesznek

és múlnak el, kik csontvázuk belakják
s látszólag ismerik, pedig kívülről
figyelték eddig, és saját szívükről
mit sem tudtak, hát kényre-kedvre hagyják

nekünk, hogy sejtről sejtire járjuk végig
és lássuk mindazt, ami bent sötétlik,
akár a vér a duzzadó erekben,

de rég üres már minden egyes fülke,
s elégnél, hogyha rálelnél a tűzre,
mert másik testben élni lehetetlen.

Annával Isztambulban

Nagy hangszórók a minareteken:
tölcsérek mind, amelyek egybegyűjtik
a szétszórt hangot, s újból szerteküldik,
hogy szinte értem, mintha csak nekem

szűrnék a tengerzajt és a beszédet,
mert az ezüst- s aranszínű szavak
körös-körül mindjobban látszanak,
és semmi sincs már, csak müezzín-ének,

de abból is az egyre tisztább forma,
akár gyerekként, előbb szótagolva,
később hadarva megint és megint,

míg egyszerre csak tágra nyílik minden,
s hiába nézed, persze, senki sincs benn,
de úgysis boldog vagy már idekint.

Jelentések

*Isztambul, Kék Mecset, 1609–1616,
I. Ahmed szultán megbízásából
építette Mehmet Aga*

Körös-körül betűk, mint zaklatott
hullámok reggel kint a tengeren,
és semmit sem jelentenek nekem,
mert én egy másik történet vagyok,

s az égboltról lepergett csillagok
feltűnnek ismét a mennyezeten,
akár egy végtelen szerkezeten,
amelynek sok-sok része itt ragyog

velem, csupa titokzatos öröm,
s kétségbeesetten gyönyörködöm
benne, hiszen rákok, csigák, halak

élnek s nyüzsögnek a felszín alatt,
de ha kezemmel tükrét feltöröm,
nem tapintok mást, csak hideg falat.

Rétegek

*Isztambul, Hagia Szophia, 532–537,
I. Justinianus császár megbízásából
építette a milétoszi Iszidórosz*

Üres a tér közepén: körbefogják
s lassan kitöltik újabb rétegek,
indák, kacsok és duzzadt vérerek,
hatalmas ívek, érthetetlen formák,

ahogy rakódik folyton hit a hitre,
s ahogy torlódik Isten egyedül,
mint egy hagymában, éppen legbelül,
de fordítva, mert úgy tesz színt a színre,

és úgy tapaszt más húst a csont közé,
vagy úgy ragaszt mennyet a menny fölé,
hogy kint nem nő tovább, s míg egyre ritkább

kívül a levegő, már odabent,
akár egy szív, csak ide-oda leng
az Úr, ha mind bennebb s bennebb szorítják.

Markó Béla (Kézdivásárhely, 1951) író és költő, tanár,
politikus.

